

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8C/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119218289
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8119218289.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobcu: žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpeného: JUDr. Martina Kožárová Jenčová, advokátka so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Slovenská republika – Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 65 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.055,85 € s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.055,85 € od 16.06.2019 do zaplataenia a nemajetkovú ujmu vo výške 2.500,- €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania o náhradu škody v rozsahu 70 % a trovy konania o zaplataenie nemajetkovej ujmy vo výške 100 %.

odôvodnenie:

Žalobca sa svojou žalobou doručenou súdu dňa 28.11.2019, domáhal voči žalovanému zaplataenia sumy vo výške 1.248,83 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.06.2019 do zaplataenia a nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.06.2019 do zaplataenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku

1.1 Svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/48/2018-333 zo dňa 31.01.2019 bol podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 16.08.2018, sp. zn. 5T 27/2017 a podľa § 281 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku trestné stíhanie obžalovaného vedené pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že: 1/ dňa 20.08.2015 asi o 16,30 hod v C., D. E. F., na mieste prístupnom verejnosti pri G., po predchádzajúcom verbálnom útoku s poškodeným H. I., tomuto nastriekal do tváre slzotvorný sprej, čím poškodenému spôsobil popálenie spojiviek oboch očí chemickou látkou, ktoré zranenie si podľa znalca z odboru zdravotníctvo vyžaduje liečenie spojené s práceneschopnosťou najmenej 5 dní, 2/ dňa 11.09.2015 asi o 14.40 hod v C. D. D. J., v blízkosti OD TESCO, na mieste prístupnom verejnosti, po predchádzajúcom verbálnom útoku nastriekal tam prítomnému poškodenému H. I. do očí slzný sprej, čím mu spôsobil popálenie spojiviek oboch očí chemickou látkou, ktoré zranenie si podľa znalca z odboru zdravotníctvo vyžaduje liečenie spojené s práceneschopnosťou najmenej 5

dní zastavil, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Aj keď súd zastavil konanie s poukazom na to, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva, z odôvodnenia je zrejmé, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu aplikácie zásady ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci). Žalobca bol za rovnaké skutky stíhaný v priestupkovom konaní, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Zásada ne bis in idem je základnou zásadou trestného práva (§ 2 ods. 8 Tr. poriadku) a takéto rozhodnutie zakladá prekážku rozhodnutej veci. Nejde teda o prípad, že dané konanie je trestným konaním, a medzinárodná zmluva nedovoľuje jeho potrestanie, faktom je, že v danom prípade sa konalo v rozpore s jednou zo základných zásad trestného konania. Vznesenie obvinenia žalobca nezavinil, nebola mu udelená milosť, ani amnestia a nie sú tu ani ďalšie dôvody, pre ktoré by nemal mať nárok na náhradu škody. Uznesenie o vznesení obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, musí byť považované za nezákonné rozhodnutie, keďže bolo vznesené nevinnému bez ohľadu na to, ako sa vec javila policajtom v čase vydania rozhodnutia. Rozhodujúce je, že nakoniec sa posúdenie veci policajtom ukázalo nesprávnym, pretože sa preukázalo, že spáchaný skutok nie je trestným činom. Štát musí byť potom povinný reparaovať nevinnému všetky následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu vzniknutú škodu. V dôsledku nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, vznikla žalobcovi škoda titulom neuhradených trov právneho zastúpenia vo výške celkom 1.248,85 €.

1.2 V súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. si žalobca uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- €. Trestné stíhanie a následné súdne konanie zasiahlo do života žalobcu, výrazne ho negatívne ovplyvnilo. Žalobca veľmi ťažko znášal fakt, že bol obvinený a následne obžalovaný, bolo preňho nepochopiteľné, že napriek tomu, že od počiatku poukazoval na fakt, že trestné stíhanie v tejto veci je neprípustné, pretože už bolo o týchto skutkoch rozhodnuté a bol potrestaný v priestupkovom konaní, ani prokurátor pri podávaní obžaloby a rovnako tak ani súd prvej inštancie na túto jeho obhajobu nereflekovali. Žalobca mal po celý čas pocit, že je len prostriedkom v rukách organov činných v trestnom konaní a čím ďalej tým viac bol frustrovaný z toho, že sa nemôže svojej pravdy dovolať. Až odvolací súd správne posúdil danú vec s poukazom na medzinárodné záväzky, ktorými je SR viazaná. Trestné stíhanie malo výrazný negatívny dopad na jeho zdravie, počas konania došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Stres, ktorý pri jednotlivých úkonoch trestného konania prežíval, mal naňho veľmi zlý vplyv a veľmi ťažko ho znášal. Žalobca je osobou vo vyššom veku a preto takéto stres prežíval veľmi zle po fyzickej aj psychickej stránke. Výrazne negatívny dopad to malo aj na jeho rodinný sociálny život, jeho trestné stíhanie veľmi zle vnímala aj jeho manželka a deti, všetci mali oprávnenú obavu z toho, ako to celé dopadne. Vzhľadom na to považuje za zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva v tomto prípade nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a teda je nárok na nemajetkovú ujmu dôvodný.

1.3 V súlade s ust. § 15 a nasl. vyššie cit. zákona žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Listom zo dňa 14.05.2019 Generálna prokuratúra oznámila, že náhrada škody neprichádza do úvahy. K oznámeniu, že žalovaný neuspokojí nárok žalobkyne, došlo dňa 15.05.2019, žalobca si preto uplatňuje úrok z omeškania od 16.06.2019.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol žalobu zamietnuť.

2.3 Žalovaný uviedol, že štát nemôže v každom prípade automaticky zodpovedať za škodu, ktorá obvinenému (obžalovanému) vznikla v trestnom konaní tým, že k ukončeniu jeho trestného stíhania nedošlo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, ktorým bola uznaná jeho vina za spáchanie trestného činu, ale z dôvodu, že trestné stíhanie bolo zastavené, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Nemožno neprihliadať na skutočnosť, že vznesenie obvinenia žalobcovi bolo v čase jeho vydania dôvodné a zákonné, dôvodným bolo v tom čase aj zamietnutie sťažnosti obvineného prokurátorom, pričom prvostupňový súd, v tomto prípade Okresný súd Prešov, prijal obžalobu podanú prokurátorom a následne svojím rozsudkom zo dňa 16.08.2018, č. k. 5T 27/2017-306 uznal obžalovaného A. B. za vinného zo skutku uvedeného v podanej obžalobe. Celé trestné konanie od jeho počiatku bolo vedené plne v súlade so všetkými zásadami trestného konania obsiahnutými v príslušných ustanoveniach platného Trestného poriadku. Žiadny príslušný orgán, ani súd nekonštatoval, aby prokurátor v predmetnej trestnej veci postupoval v rozpore so zákonom. Vedením trestného konania voči žalobcovi bol sledovaný legitímny cieľ riadneho vedenia trestného konania. Pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné súčasné splnenie všetkých zákonom

stanovených podmienok, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu), vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom). V danom prípade absentuje právny titul náhrady škody - neexistuje nezákonné rozhodnutie. V zmysle ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo sa v danom prípade nestalo. V predmetnej trestnej veci v čase vznesenia obvinenia a taktiež v čase podania obžaloby prokurátorom nešlo o svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestno-právnej zodpovednosti vo vzťahu k skutku uvedenému v obžalobe. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a nie za výsledok trestného konania. Zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. musí byť obmedzená len na prípady, keď je vydané nezákonné rozhodnutie alebo konštatovaný nesprávny úradný postup. Pokiaľ by mal štát zodpovedať objektívne len za výsledok trestného konania, uvedená koncepcia by narušila podstatu a zmysel vedenia celého trestného konania, v rámci ktorého sa voči obvinenému vznáša obvinenie už za situácie, kedy na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba.

2.2 V tomto prípade je potrebné uplatnenie analógie k ustanoveniu § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý vypočítava prípady, kedy nevznikne právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo väzbe, ktoré ustanovenia je potrebné najmä z hľadiska systematického výkladu aplikovať aj vo vzťahu k nároku na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného. Zmyslom týchto ustanovení je vylúčiť vznik práva na náhradu škody okrem iného aj v prípadoch zastavenie trestného stíhania z takých dôvodov, ktoré predpokladajú, že obvinený sa protiprávneho konania kvalifikovaného ako trestný čin dopustil. V tomto prípade ide o konanie, ktoré by inak bolo trestným, avšak medzinárodná zmluva nedovoľuje vedenie trestného konania, pretože podľa ustanovenia § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

2.3 Vychádzajúc z § 206 ods. 1 Tr. poriadku je zrejmé, že zákonodarcu pre vznesenie obvinenia nevyžaduje takú mieru istoty, ktorú vyžaduje pre postavenie obvineného pred súd a už vôbec nie takú mieru istoty, ktorú vyžaduje pre preukázanie viny obžalovaného v konaní pred súdom. Trestný poriadok v ust. § 234 ods. 1 neustanovuje, že prokurátor má obžalobu podať len vtedy, ak je nepochybné, že obvinený sa skutku dopustil a skutok je trestným činom. Pre podanie obžaloby postačuje, ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. V čase podania obžaloby na súd bol preto takýto postup prokurátora plne odôvodnený. V danom prípade až v priebehu súdneho konania na Krajskom súde bol ustálený skutkový a právny stav veci tak, že súd rozhodol o zastavení trestného stíhania, ktorý súd vyhodnotil v prospech žalobcu. Dokázanie viny obžalovaného (jeho usvedčenie zo spáchania trestného činu) je vždy až vecou dokazovania pred súdom na hlavnom pojednávaní v rámci kontradiktórneho trestného konania. V predmetnej trestnej veci bolo trestné konanie vedené plne v súlade s Trestným poriadkom. Uznesenie o vznesení obvinenia a vôbec úkony v priebehu celého prípravného trestného konania nemohli byť realizované nezákonne, ak súd v trestnom konaní prijal obžalobu prokurátora, a to bez ohľadu na konečné rozhodnutie súdu (v tomto prípade druhostupňového) v trestnom konaní. Okrem vyššie uvedeného priznania náhrady škody v danom prípade s prihliadnutím na všetky okolnosti danej veci by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd Prešov trestné konanie zatavil z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Neurobil tak z dôvodu, že by bolo preukázané, že by sa skutok nestal, resp. že ho nespáchal žalobca, resp. že skutok nie je trestným činom. Z vyššie uvedených rozhodnutí konajúcich trestných súdov je tak zrejmé, že žalobca si trestné stíhanie privodil sám, a to svojím konaním voči poškodenému, ktorý vzhliadol v jeho konaní nielen prokurátor, ktorý podal obžalobu, ale tiež okresný súd a ani krajský súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, že sa žalobca tohto skutku nedopustil. Vo svetle týchto zistení sa potom javí ako zákonné, morálne a spravodlivé žalobcovi nepriznať ním požadovanú náhradu škody.

2.4 V prípade, ak súd neuzná opodstatnenosť argumentov žalovaného, je potrebné v časti výšky žalobcom uplatneného nároku poukázať na ust. § 16 ods. 4 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré stanovuje, že pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku,

ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žalobca svoj nárok predbežne prerokoval s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky titulom vyššie označených nezákonných rozhodnutí.

2.5 Žalobca v žalobe tvrdí vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti so zhoršením jeho zdravotného stavu v dôsledku trestného stíhania, ako aj tým, že trestné stíhanie zasiahlo do jeho života a malo dopad aj na členov jeho rodiny. Uvedené tvrdenie však žalobca ničím nepodložil, k žalobe nepripojil relevantný dôkaz na preukázanie uvedených skutočností - správu od ošetrojúceho lekára, psychiatra, resp. psychológa.

2.6 V danej veci mal žalovaný za to, že aj keby súd dospel k záveru o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, nie sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti trestného stíhania a na už spomínané závery súdov obsiahnuté v trestných rozhodnutiach.

Žalobca v replike uviedol, že je nepochybné, že mu bolo vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva za skutok, o ktorom už bolo skôr rozhodnuté Rozhodnutím Okresného úradu Prešov, sp. zn. OU-PO-WS2-2015/046280-4 zo dňa 18.11.2015. Vznesenie obvinenia pre skutok, o ktorom už bolo skôr rozhodnuté, je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Podľa Uznesenia NS SR, sp. zn. 4 Tdo 3/2011 zásadu ne bis in idem, resp. právo nebyť súdený alebo potrestaný dvakrát možno vzťahovať tak na činy patriace podľa slovenského právneho poriadku medzi trestné činy, ako aj na činy patriace medzi priestupky. Preto osobu, proti ktorej sa priestupkové konanie pre určitý čin skončilo meritórnym rozhodnutím príslušného správneho orgánu, nie je možné trestne stíhať a odsúdiť pre ten istý trestný čin, hoci by bol tento čin právne kvalifikovaný ako trestný čin a v už skončenom priestupkovom konaní bol právne kvalifikovaný ako priestupok. Napriek tomu, že na túto skutočnosť opakovane upozorňoval (v prípravnom konaní podaním zo dňa 14.11.2016, vo vyjadrení k obžalobe a napokon aj v podanom odvolaní), ani orgány činné v trestnom konaní, ako súd sa touto jeho námietkou nezaoberali a až odvolací súd sa s ňou vysporiadal. Podľa už ustálenej judikatúry, rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania. Pokiaľ trestné stíhanie bolo zastavené (rovnako ako pri oslobodení spod obžaloby) treba vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť ani začaté.

3.1 Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného analogickým ustanovením § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., mal za to, že toto ustanovenie nie je v danom prípade aplikateľné. Podľa tohto ustanovenia právo na náhradu škody nevznikne, ak ide o škodu spôsobenú rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo väzbe, pričom zmyslom týchto ustanovení je vylúčiť vznik nároku na náhradu škody v prípadoch oslobodenia spod obžaloby alebo zastavenia trestného stíhania z takých dôvodov, ktoré nepredpokladajú, že obvinený sa protiprávneho konania kvalifikovaného ako trestný čin nedopustil. Mal za to, že toto nie je jeho prípad. Nebolo preukázané, že by sa konania, ktoré mu bolo kladené za vinu, dopustil. Poukázal na to, že aj priestupkové konanie, ktoré bolo vedené pre ten istý skutok, bolo zastavené, teda nebol som uznaný za vinného ani z priestupku. V danom prípade bol stíhaný za skutok, ktorý nie je trestným činom, pretože bol posúdený ako priestupok, trestné stíhanie nikdy nemalo byť voči nemu začaté. Žalobca uviedol, že trpí recidivujúcou depresívnou poruchou, ktorá sa v období rokov 2016-2018 zhoršila natoľko, že mu musela byť predpísaná medikamentózna liečba, resp. kombinácia liekov.

Tunajší súd rozsudkom zo dňa 14.10.2021, č. k. 8C/66/2019-95, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.248,85 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.248,85 € od 16.6.2019 do zaplataenia a nemajetkovú ujmu vo výške 2.500,- € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému tiež uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, a to čo do výroku I. a výroku III.

Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, uznesením zo dňa 19.07.2022, č. k. 5Co/6/2022-131, zrušil rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku II o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd

v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že Neodôvodnil riadne prečo v danom prípade nemožno aplikovať ust. § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z. z. tak ako to namietal žalovaný. Neodôvodnil ani prečo priznal trovy právneho zastúpenia žalobcoví, aj napriek ustanoveniu § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a súčasne platnej a známej judikatúre.

Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie na, ktoré sa dostavil žalobca, právna zástupkyňa žalobcu zástupca žalovaného.

Súd vykonal dokazovanie vyjadreniami strán konania, listinami (žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na č.l. 6-7, uznesenie Krajského súdu v Prešove na č.l. 8-11, lekárska správa na č.l. 12, faktúra na č.l. 13-14, faktúra na č.l. 15, kópia priestupkového spisu na č.l. 55-69, správa o liečbe na č.l. 70, návrh právnej zástupkyne žalobcu s vyjadrením obžalovaného k žalobe zo dňa 03.04.2017 na č.l. 256 tr. spisu, návrh právnej zástupkyne žalobcu s odvolaním obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16.08.2018 vydaného v trestnej veci 51727/2017 na č.l. 318 tr. spisu), výsluchom žalobcu, pričom zistil tento skutkový stav:

8.1 Z rozhodnutia o zastavení konania Okresného úradu Prešov zo dňa 18.11.2015, sp. zn. OU-PO-OVVS2-2015/046280-4, PR.2015/2036/Ma, OU-PO-OVVS-2015/046242, PR. 2015/2035/Ma, súd zistil, že konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 409 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého som mal dopustiť obvinený A. B. tým, že dňa 20.08.2015 v čase okolo 16:30 hod. na F. E. K. C. a dňa 11.09.2015 v čase okolo 14:40 hod. na F. E. C. mal verbálne a fyzicky napadnúť H. I. tak, že menovanému mal nadávať a strieknuť mu do tváre slzný sprej, čím mu mal podľa lekárskej správy a znaleckého posudku spôsobiť poranenie zase bolo zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku nebolo obvinenému preukázané.

8.2 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením, sp. zn. 9To/48/2018-333 zo dňa 31.01.2019 zrušil podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 16.08.2018, sp. zn. 5T 27/2017 a podľa § 281 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku trestné stíhanie obžalovaného vedené pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že: 1/ dňa 20.08.2015 asi o 16,30 hod v C., D. E. F., na mieste prístupnom verejnosti pri G., po predchádzajúcom verbálnom útoku s poškodeným H. I., tomuto nastriekal do tváre slzotvorný sprej, čím poškodenému spôsobil popálenie spojiviek oboch očí chemickou látkou, ktoré zranenie si podľa znalca z odboru zdravotníctvo vyžaduje liečenie spojené s práceneschopnosťou najmenej 5 dní, 2/ dňa 11.09.2015 asi o 14.40 hod v C. D. D. J., v blízkosti OD TESCO, na mieste prístupnom verejnosti, po predchádzajúcom verbálnom útoku nastriekal tam prítomnému poškodenému H. I. do očí slzný sprej, čím mu spôsobil popálenie spojiviek oboch očí chemickou látkou, ktoré zranenie si podľa znalca z odboru zdravotníctvo vyžaduje liečenie spojené s práceneschopnosťou najmenej 5 dní zastavil, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

8.3 Z faktúry č. 23/2018 vystavenou advokátom, JUDr. Michalom Gumanom, súd zistil, že žalobcovi bola vyúčtovaná suma vo výške 500,- € za právne služby poskytnuté v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5T/27/2017. Predmetná faktúra bola splatná dňa 30.04.2018.

8.4 Z trestného spisu tunajšieho súdu zn. 5T/23/2018 súd zistil tieto úkony právnej služby poskytnuté JUDr. Michalom Gumanom:

28.04.2018 Prevzatie a príprava veci
10.05.2018 Účasť na hlavnom pojednávaní
16.08.2018 Účasť na hlavnom pojednávaní
27.08.2018 Odvolanie proti rozsudku
15.10.2018 Odôvodnenie odvolania proti rozsudku

8.5 Z faktúry č. 10180017 vystavenej advokátkou, JUDr. Katarínou Čeremetovou, súd zistil, že žalobcovi bola vyúčtovaná suma vo výške 187,77 €, keďže žalobca už predtým uhradil sumu vo výške 561,08 €. Trovy právneho zastúpenia pozostávali z týchto úkonov a základnej sadzby tarifnej odmeny:

11.11.2016 Príprava a prevzatie veci 71,50 €

15.11.2016 Účasť na konfrontácií 71,50 €
24.11.2016 Podanie — Návrh na zastavenie konania 71,50 €
12.12.2016 Účasť na výsluchu svedka 71,50 €
16.12.2016 Záverečné preštudovanie spisu + Záverečný návrh 71,50 €
15.02.2017 Záverečné preštudovanie spisu 71,50 €
27.02.2017 Záverečné preštudovanie spisu 71,50 €
03.04.2017 Vyjadrenie k obžalobe 71,50 €
26.10.2017 Hlavné pojednávanie – 1 17,88 €
15.03.2018 Hlavné pojednávanie 71,50 €
Celková výška paušálnych výdavkov v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2007 Z.z. činila 87,47 € [(5 x 8,58 €) + (4 x 8,84 €) + 9,21 €].

8.6 Žalobca pred podaním žaloby požiadal žalovaného, zastúpeného Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, o náhradu škody v rámci predbežného prerokovania a to písomným podaním zo dňa 14.05.2019. Svoj nárok žalobca špecifikoval ako nárok na náhradu škody vo výške 1.848,85 € predstavujúcich sumu vynaložených trov právneho zastúpenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- €.

8.7 Zo Správy o liečbe zo dňa 12.05.2020 psychiatra, MUDr. Kvetoslava Moravčíka, za obdobie 2004 až o 2018 vyplýva, že žalobca je v starostlivosti psychiatrickej ambulancie od 01.03.2004, odoslaný psychológom pre úzkostnú a úzkostne-fobickú symptomatológiu, s tým, že mal predpisovanú antidepresívnu medikáciu už neurológom. Pokračovanie v SSRI antidepresívnej liečbe citalopramom, do liečby pridané anxiolytikum klonazepam; po mesiaci stav hodnotený ako uspokojivý. V období rokov 2004 - 2016 v klinickom obraze strachová pohotovosť, úzkostné fobická symptomatológia, kolísavý priebeh nálady, celkovo v liečbe SSRI antidepresívom a anxiolytikom, v danom období 2004 - 2016 ambulanciu navštevuje v pravidelných kontrolách; pri kontrolách je uvádzané, že je v pracovnom zaradení v bežnom živote, taktiež opakovane navštevuje dcéry v zahraničí v L. A. M.. V roku 2016 mal zhoršenie stavu pre psychoreaktívny vplyv - riešil súdny spor, v tom roku bolo poskytnuté aj vyjadrenie pre Políciu (OO PZ C. - M.). Do konca roka 2016 v liečbe SSRI antidepresívom escitalopramom v kombinácii s anxiolytikom, psychický stav pri poslednej kontrole v r. 2016 - 29.11.2016 hodnotený ako uspokojivý.

8.8 Z výsluchu žalobcu súd zistil, že pred 15 rokmi bol prepustený zo zamestnania a následne dostal mozgovú príhodu, v dôsledku čoho sa mu objavili psychické poruchy a to panická porucha, kedy dostával záchvaty v noci, triašku, bol zmeravený, nemohol dýchať a myslel si, že zomrie. Vo veľkom priestore strácal orientáciu a v malých priestoroch dostával triašku. Z toho dôvodu navštívil psychiatra, ktorý mu nasadil medikamentóznú liečbu, na základe ktorej došlo k určitému zastabilizovaniu jeho stavu. K zhoršeniu stavu došlo po tom čo navštívil policajnú vyšetrovatelku, ktorej uviedol, že považoval vec za skončenú, no táto dala následne pokyn na ďalšie vyšetrovanie veci. Stav sa zhoršil tak, že opätovne sa mu vrátili triašky, ako aj záchvaty paniky. Psychiatricka mu predpísala liek Brintelix, pričom tento mal brať pol hodiny pred výsluchom, resp. pred pojednávaním vo veci z toho dôvodu, aby bol schopný fungovať a vnímať. Pri výsluchoch dostával triašku. Počas obdobia rokov 2016-2018 došlo k zmene liečby resp. k dávkovaniu liekov, žalobca uviedol, že na povzbudenie dostával diazepamové injekcie v počte 10, pričom uvedenú liečbu podstúpil dvakrát. Tri roky trpel a cítil sa beznádejne. Komunikácia z jeho strany viazla, celá rodina trpela tým, keď videla jeho trápenie. O svojom rozporení sa zdôveroval jednému zo zaťov, ktorý je zdravotníkom. Bol konateľom firmy, ktorá zabezpečovala prevádzku pohostinstva. V tom čase sa navštevovaniu prevádzky vyhýbal. Mal dve zamestnankyne, ktoré zabezpečovali chod prevádzky a ktoré mu predkladali potrebné doklady a následne ich on posúval ekonómke.

Na základe zisteného skutkového stavu súd vec takto právne posúdil:

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Predmetom konania je nárok na náhradu škody z právneho dôvodu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní. Zodpovednosť štátu za škodu, ktorá vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní je svojou povahou občianskoprávny vzťah. Vyššie citovaný zákon o zodpovednosti za škodu je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, a preto ak tento špeciálny zákon nemá vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu je objektívnou zodpovednosťou /bez ohľadu na zavinenie/, ktorej sa nie je množné zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom splnení troch podmienok, a to porušenie právnej povinnosti /nezákonnosť/, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody.

Predmetom tohto konania bol nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, pričom súd má to rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť. Akceptácia názoru, že zodpovednosť štátu za škodu by bola daná iba v prípade zrušenia uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť, by bola výkladom formalistickým, reštriktívnym a ústavne nekonformným, nakoľko už samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať vznik majetkovej škody i nemateriálnej ujmy. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. S uvedeným konštatovaním sa stotožnil aj odvolací súd v bode 16. odôvodnenia svojho uznesenia.

Žalovaný zastúpený Generálnou prokuratúrou SR je pasívne legitimovaný v spore podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože predmetná škoda bola spôsobená v trestnom konaní a je v príčinnej súvislosti s uznesením Obvodného oddelenia PZ Prešov - Juh zo dňa 10.02.2016, sp. zn. ČVS: ORP-1715/JU-PO-2015, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1) ods. 2 písm. b) Trestného zákona a následne podanou obžalobou prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 06.03.2017, č. k. 3 Pv 33/16/7707-48. Aj s týmto konštatovaním odvolací súd súhlasil.

Uznesenie o vznesení obvinenia je uznesením predbežnej povahy, reflektuje na dosiahnutý zákonom predvídaný stupeň pravdepodobnosti spáchania trestného činu určitou osobou. Uvedené rozhodnutie je rozhodnutím, ktoré výrazne zasahuje do súkromného, pracovného a spoločenského života obvineného, preto obvinený musí mať nárok na náhradu materiálnej ujmy spôsobenej mu trestným stíhaním, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia sa odvodzuje zo skutočnosti, že obvinenie nebolo v ďalšom konaní preukázané, aj keď samotné uznesenie o vznesení obvinenia mohlo byť z hľadiska trestného konania aktom zákonným.

Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi /fyzickej osobe/, bola nahradená. Systematickým a logickým /extenzívnym/ výkladom je nevyhnutné dospieť k záveru, že rozhodnutie o zastavení trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie obvinenia pre nezákonnosť, ak k

nemu došlo z dôvodu porušenia jeho práv nebyť dvakrát stíhaný za ten istý skutok. Pri takomto výsledku trestného stíhania je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že teda nemalo byť proti nemu vznesené obvinenie. Neposudzuje sa pritom správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, rozhodujúci je výsledok trestného stíhania. Nie je namieste lipnúť na formálnom zrušení /zмене/ tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Reštriktívny výklad zákona by bol v rozpore so zmyslom a účelom tohto právneho predpisu a v rozpore so všeobecným princípom spravodlivosti.

V danom prípade nie je možné aplikovať ust. § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z. z.

Škoda, ktorá vznikla žalobcovi spočíva vo vzniku trov obhajoby v trestnom konaní po vznesení obvinenia. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obhajovia žalobcu úkony v trestnom konaní riadne vykonali, pričom žalovaný realizáciu týchto úkonov nespochybnil. Namietal iba to, že zákon dovoľuje priznať len tarifnú odmenu zaplatenú advokátovi a nie zmluvnú odmenu. Obhajovia vystavili žalobcovi faktúry za vykonané úkony a nebolo sporné, že tento ich aj zaplatil. Žalobcovi by nevznikli náklady na trovy obhajoby, pokiaľ by proti nemu nebolo vznesené obvinenie. Vzniknutá škoda je teda v priamej príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia voči žalobcovi.

V danom prípade obhajkyňa žalobcu, JUDr. Katarína Čeremetová, vyúčtovala žalovanému tarifnú odmenu spolu režijným paušálom v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v celkovej výške 748,85 €. Čo sa týka náhrady škody za trovy obhajoby realizovanej JUDr. Michalom Gumanom, žalobcovi možno v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. priznať len tarifnú odmenu za 5 úkonov právnej pomoci. V zmysle § 12 ods. 3 cit. vyhlášky bola základná sadzba tarifnej odmeny pri prevzatí zastupovania advokátom vo výške 76,75 €. K prevzatiu zastupovania JUDr. Michalom Gumanom totiž došlo v roku 2008, pričom v tomto prípade sa jednalo o trestný čin, za ktorý zákon ustanovoval trest odňatia slobody s hornou hranicou neprevyšujúcou päť rokov. Celková výška tarifnej odmeny za zastupovanie JUDr. Michalom Gumanom tak činí 307,- € (4 x 76,75 €) a to za prevzatie a prípravu zastupovania, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 10.05.2018 a dňa 16.08.2018, a za podanie odvolania proti rozsudku (§ 13a cit. vyhlášky). V súčte tak výška náhrady škody žalobcu predstavuje sumu 1.055,85 € (748,85 € + 307 €), na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaného a preto v žalobu o náhradu škody v prevyšujúcej časti zamietol.

Súd mal za preukázané, že žalobca splnil zákonom požadovanú podmienku a pred podaním žaloby požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku žiadosťou a dňa 15.05.2019 bolo žalobcovi doručené upovedomenie, že uplatnený nárok nebude uspokojený. Nasledujúci deň sa žalovaný dostal, pokiaľ ide o náhradu škody, do omeškania, a preto súd priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.055,85 € od 16.06.2019 do zaplatenia.

Žalobca okrem náhrady škody požadoval aj nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- €.

Ako vyplýva z ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy pri konštatovaní porušenia práva (nezákonného rozhodnutia nesprávneho úradného postupu), ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre poškodeného, pričom zásah tejto intenzity musí žalobca preukázať. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Jej výšku určuje súd úvahou s prihliadnutím na závažnosť spôsobenej ujmy, vychádzajúc predovšetkým z kritérií uvedených v ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že u žalobcu nie je dostatočným zadostučinením len konštatovanie porušenia práva, pretože došlo k závažným následkom v jeho živote. Žalobca bol bezúhonným občanom. Bolo preukázané, že trestné stíhanie, na nezákonnosť ktorého žalobca

opakovane upozorňoval, malo negatívny dopad na jeho už aj tak nepriaznivý psychický stav, ktorý sa týmto ešte zhoršil, vrátili sa mu záchvaty paniky a triaška. Súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy vzal do úvahy dĺžku trestného konania (3 roky) a povahu trestnej veci (výtržníctvo). Na strane druhej, súd prihliadol na skutočnosť, že počas trestného stíhania osobná sloboda žalobcu nebola obmedzená a dopad trestného stíhania nenarušil jeho vzťahy s rodinou, ktorá ho podporovala..

Zhodnotiac každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo svojej vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu (§ 191 CSP), posudzujúc predovšetkým povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a preukázaný zásah trestného stíhania psychického stavu žalobcu a okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, súd ustálil ako primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- €.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol úspešný v časti nároku na náhradu škody v pomere priznanej sumy (1.055,85 €) k žalovanej sume (1.248,85 €) v rozsahu V časti nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom pri vyčíslení trov sa v tomto prípade bude vychádzať z priznanej sumy, t.j. zo sumy 2.500,- €. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.